

Kisgyörgy Lilla

Lélektani absztrakciók

Finoman lépkedj!
Babinszky Csilla kiállítása

- Budapest Kiállítóterem, Budapest
- 2008. október 9 – november 2.

Fotók, festmények, rajzok, installáció – első pillanatra nehéz összefüggést találni az eltérő műfajú, vegyes technikával készült munkákat bemutató kiállítás sorozatai között. Az egyes munkákat szemlélve derül ki, hogy az önismeret, és a kommunikáció témája köré rendeződnek mind, és éppen diverzitásuk teszi nyilvánvalóvá, hogy nem stílári problémákat járnak körül, hanem a személy belső és külső percepciójának gondolkörét. Ugyanakkor nem konceptuális művekről van szó, a megjelenítés minden műfajban érzéki: szemmel láthatólag nemcsak a női testi ábrázolása erotikus, de látható, kívánatos, és ugyanakkor elérhetetlen a felülről zuhanó torta, vagy a labda szerepét betöltő alma a rajzokon (*Strange Angels*), érezni az illatát, mégis az afunkcionális elhelyezés miatt elérhetetlen a pohárban a bor (*Rokoko*), szinte tapintható bensőséget áraszt a festményeken a textilek anyaga, mintegy puhaságba ágyazza a populáris kultúrából átemelt szív alakú dobozt, ugyanakkor csipesz szorítja el az ebből kivezető csövet

BABINSZKY CSILLA
Finoman lépkedj!, részlet a kiállításról

(*Intimitás*), az egyik kép műanyag csöve szinte kézzelfoghatóan átvezet a másik képbe, de egy olló elvágja a vezetéket (*Poláris szintézis*).

Még feltűnőbb, hogy mennyire elérhetetlenek, idegenek a szokatlan kontextusba helyezett tárgyak, ha a női test ábrázolását vesszük szemügyre. Akár organikus analógiára (*Miért nem lehet bármit festeni*), akár laboratóriumi közlekedő edények látványára (*Poláris szintézis*), akár – az egymással szembenéző hasonmás alakok esetében – a tükörré (*Eredendő kétség*) épül a párhuzam, jellemző az áttűnés: a testek beolvadnak a személyi és tárgyi környezetbe, a test mindenütt, mindenben jelen van. A művész néhol szinte túlrészletezi az ábrázolást, ezzel azonban az élethű ábrázolás helyett a látomásos valóságot részesíti előnyben.

A meghökkentő dimenziókkal, nézőponttal és arányokkal kiemelt alakok mintegy feloldják a szubjektumot a környezetben. Ezek a munkák mégsem szürreálisak, nem spontán, ellenőrzés nélkül rögzítik a tudatáramot: a figuraformálás tudatos stilizáció eredménye. Külön-külön ismerősek az alakok és a tárgyak, az érzelmi és hangulati tartalom a tárgyak és személyek közötti határok, a körvonalak elmosódásával elért defiguráció és a sűrítés eszközével valósul meg. A színek élénkek, erősek, kontrasztosak, meghatározó az élénk tónus, az alakok mégis áttetszőek, szinte testetlenek, az ikonográfiai rendszert a tartalmi áttűnés, szimbiotikus egység és a szimbolikus telítettség jel-

lemzi. Az eseménytelen, mozdulatlan szituációk, a tárgyak, a környezet a közvetlen ábrázoláson túl így módon belső struktúrákat jelenítenek meg, végső soron lélektani absztrakciók. Ha a mozgóképekben egymást követő szekvenciákban áll össze a tartalom, akkor ezzel ellentétben BABINSZKY CSILLA képei a szó szoros értelmében vett állóképek, melyek a fokozott sűrítéssel nyernek drámai tartalmat.

Még hangsúlyosabb az interperszonális kapcsolatokat – barátságot, szerelmet, a látszat ént, és a befelé tekintő ént – tipikus helyzetekben bemutató fotósorozat (*Eredendő kétség*) önismereti vonatkozása. Valójában azt látjuk és azt ismerjük fel a világból, amit magunkban hordozunk – írja Empedoklész, és mintha az ő szavait kódolná képelekké a művész, amikor a többalakos fotókon is önarc képsorozatot készített. Alapul 20-as évekbeli francia képeslapok fotóit használta. A korszak a fotográfia hőskora, technikailag és tematikusan is idealizált világokat jelenít meg, alapideákat. Ezek az eszköztelen, esszenciális, direkt fotók feleltek meg leginkább a művész szándékai kifejezésének vizuálisan. A fotókon újabb és újabb helyzetekben önmaga tükrében oldódik fel az én és a másik személy, a bent és a kint, a külső és a belső valóság disszonanciája. Ezek a tükörbe foglalt határok és ellentétek fogalmazzák újra a szubjektumot, és éppen ezeket a kiemelt és megkettőzött felületeket nevezi Lacan is az egoformálás meghatározó pillanatainak. Lacan a tükört a szubjektivitás állandó struktúrájának tekinti a képzelet rendjében, egy olyan mozzanatnak, melyben a szubjektumot állandóan megragadja és foglyul ejti önmaga képmása. A tükör a duális kapcsolatok konfliktussal terhelt természetét illusztrálja, duális kapcsolat alatt pedig nemcsak az ego és a test viszonyát érti, melyet mindig a hasonlóság és a kölcsönösség jellemez, hanem a képzelte és a valódi közötti viszonyt is. A tükörből nyert vizuális identitás adalékkal szolgál a töredékes valódi identitás képzeletbeli kiegészítéséhez. Az ego kommunikációs helyzetben is részben a tükörképpel való azonosulás, részben a vizuális képmás látszata és annak érzelmi valóságának megtapasztalása közötti elidegenítő ellentmondás eredménye. A művész a saját portréit helyezi az eredeti arcok helyére, így az anatómiai különbségek miatt kiütő formai tökéletlenség hangsúlyozza a leginkább az azonosulási és megfelelési törekvés elérhetetlenségét. A kiállítás címadó képsorozata (*Finoman lépkedj!*) a határok feszegetésére, a feltárt intimtásra és az időbeliségre (*Mikor történt a hiba?*) utal. Két fekete-fehér fotó két női alakot – egy kislányt és egy olajfaligetben pihenő felnőtt nőt – ábrázol. Ezekon a képeken Babinszky Csilla piros kiemeléssel tette drámaivá az alapvetően derűs pillanatokat, és végtelenítette a külső és belső élmények spirálját.

BABINSZKY CSILLA
Rokoko, installáció, 2008
190x130 cm,
180 db üveg pohár

BABINSZKY CSILLA
Rokoko, installáció, 2008
részlet

BABINSZKY CSILLA
Finoman lépkedj!,
részlet a kiállításról

